

ע"פ 26571/06/17 - יגאל ולני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 26571-06-17 ולני נ' מדינת ישראל

בפני המערער
ע"י ב"כ עו"ד משה גולני
נגד
המשיבה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מיכל אזולאי מפרקליטות מחוז
ירושלים (פלילי)

פסק דין

1. זהו ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופטת שרית זוכוביצקי - אורי) מיום 24.4.17. המערער הודה והורשע בבית משפט קמא בעבירות של סטיה מקו נסיעה - עבירה לפי תקנה 41 בצירוף תקנה 40 לתקנות התעבורה תש"ל-1970 (להלן: תקנות התעבורה), התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף - עבירה לפי סעיף 36 לתקנות התעבורה, וחבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38 לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, המערער נהג ברכב פרטי בכביש 38, סטה שמאלה ברכבו כשהוא חוצה קו הפרדה רצוף ופגע במשאית שנסעה מולו באותה עת. כתוצאה מהתאונה נפגע המערער, נגרם לו שבר בידו והוא הושם בסד גבס. כמו כן נפגעו ונזקקו לטיפול רפואי שלושה נוסעים נוספים שהיו עם המערער ברכבו, וכן נהג המשאית.

2. בבית משפט קמא נדון המערער לקנס בסך 1,500 ₪, פסילה בפועל לעשרה חודשים, פסילה על תנאי ושל"צ בהיקף של 200 שעות. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה לעבירות של תאונת דרכים בהן נגרמה חבלה של ממש נע בין שישה חודשי פסילה לפסילה ממושכת של מספר שנים, ויכול לכלול גם עונש מאסר על תנאי ומאסר בפועל של שישה חודשים.

בערעור חלק המערער על מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא. הוא טען כי בתאונות בהן הנחבל העיקרי הוא מבצע העבירה, נהוגה ענישה נמוכה יותר, והמתחם מתחיל אף מתחת לפסילת המינימום. עוד טען כי רשלנותו של המערער במקרה זה היא ברף הנמוך, וכי בית משפט קמא קבע כי רשלנותו של המערער אינה ברף הנמוך, אך לא קבע רף רשלנות.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים אני סבורה שיש לדחות את הערעור, מטעמים אלה:

א. העונש שנגזר על הנאשם הוא סביר ועולה בקנה אחד עם רמת הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה, ועם הצורך בענישה משמעותית ומרתיעה כחלק מהמלחמה בתאונות הדרכים.

ב. המערער סטה מנתיב נסיעתו ועבר קו הפרדה רצוף במהלך הנסיעה. לא נטען כי הדבר נבע מתנאי הדרך או מנסיבות חריגות כלשהן. בית משפט קמא קבע כי אין מדובר ברף רשלנות נמוך. גם אם הדבר לא נכתב במפורש בגזר הדין, הרי שהמסקנה היא שמעשיו של המערער הם לכל הפחות בתחום הבינוני של הרשלנות. עוד נאמר בגזר דינו של בית משפט קמא כי מדובר בעבירה מסוכנת אשר הסיכון בה התממש וגרם לתוצאה קשה. אמירות אלה מקובלות עלי.

ג. אשר לנזק שנגרם למערער כתוצאה מהתאונה, בית משפט קמא ציין עובדה זו והביא אותה בחשבון בגזר הדין. עם זאת, אין מדובר במקרה מובהק בו מבצע העבירה הוא הנפגע העיקרי ובית המשפט מקל עמו בעונש בשל ה"עונש" ממנו סבל כתוצאה מהפגיעה בו או בבני משפחתו. במקרה הנוכחי, הפגיעה במערער עצמו לא היתה חמורה במיוחד, ובתאונה נפגעו שלושה נוסעים נוספים ברכב המערער וכן נהג הרכב המעורב. אמנם מדובר בפגיעות קלות, אולם כאמור גם פגיעתו של המערער עצמו לא היתה קשה במיוחד ולא היתה כזו שהשפיעה באופן מהותי על אורח חייו. על כן המשקל שיש לייחס לשיקול זה בגזר הדין מצומצם.

ד. אוסיף עוד כי על פי רישומו התעבורתי, המערער לא היה מעורב בעבר בתאונות דרכים, והרשעותיו הקודמות נובעות ברובן הגדול מתשלום קנסות ללא זימון לבית המשפט (למעט מקרים בודדים וישנים מאד). עם זאת, לחובת המערער למעלה מארבעים הרשעות תעבורה, חלקן בעבירות חמורות, כך שגם אם אין מדובר בעבר מכביד במיוחד, לא ניתן להתעלם ממנו.

4. אני סבורה, איפוא, שפסק הדין של בית משפט קמא סביר ואינו חורג מרמת הענישה המקובלת והראויה.

הערעור נדחה.

בהסכמת הצדדים המזכירות תשלח את פסק הדין ללא צורך בהתייצבות.

ניתן היום, י"א אב תשע"ז, 03 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.